

РЕШЕНИЕ

№ 2811

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **777** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Д. А. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. В. Н. от САК, срещу Решение № 5883 от 19.12.2023г. по адм.н.д. № 20231110206766 по описа на СРС за 2023г., 22-ри състав, като се иска отмяната му и вместо него съдът да постанови отмяната и на потвърденото с решението Наказателно постановление (НП) №23-4332-003730 от 15.03.2023г., издадено от Г. В. Б., началник група в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Касаторът оспорва решението като неправилно. Сочи неправилност на преценката на съда за законосъобразно ангажиране на административно-наказателната отговорност на касатора, по съображения за:

- некомпетентност на органа, издал НП като се позовава на чл.189, ал.12 ЗДвП и тъй като липсвала заповед на министъра на вътрешните работи за конкретно възлагане на правомощия на издателя на НП;

- несъответствие на НП с чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН относно изискването за посочване на мястото на нарушението и по т.4 от същата разпоредба, относно изискването за посочване на доказателствата, които го потвърждават, аргументира същественост на

нарушението на посочените императивни изисквания и основание за отмяната му, позовава се на съдебна практика

-претендира се, че нито в акта за установяване на административното нарушение нито в Наказателното постановление били посочени доказателства, че поставената табела не е издадена от съответните компетентни органи, не ставало ясно какви са мотивите на наказващия орган за посоченото заключение. Адвокатът твърди в касационната жалба, че С. не е знаел и не би могъл да знае, че МПС е с подобна табела. Изтъква и довод, за ноторност, че МПС е с две табели, а в НП ставало въпрос за „табела с регистрационен номер, която не е издадена от съответните органи“ – за табела в единствено число, оставала неясна съдбата на другата табела.

-Относно посоченото в НП за образувано досъдебно производство за престъпление по чл.345, ал.1 НК, прекратено с постановление на Прокурора, но административно-наказващият орган следвало да изгради свободно убеждение, по фактите и приложимия закон само въз основа на доказателствата и независимо от постановлението на прокурора. Посоченото изискване не било съобразено., тъй като наказващият орган като е взел предвид престъплението, за което е образувано наказателното производство, санкционирал нарушителя за същото, но по-леко от гледна точка на обществената опасност на деянието и дееца, административно нарушение. Счита, че така неправилно е възпроизведена фактичката обстановка в НП, като описаното в него не отговаряло на обективната истина и на „установеното в АУАН“. Счита, че поради несъответствие между АУАН и НП било нарушено правото на защита на санкционираното лице, тъй като било лишено от възможността да разбере за кое точно нарушение било санкционирано – за това, което е описано в мотивите на НП, или за това, което е „посочено в АУАН“.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел Пътна полиция, Г. Б., редовно призована, не взе участие лично или чрез представител по делото, не изрази становище по оспорването.

Прокурорът - В. при СГП, изрази заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

С оспореното по делото съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №23-4332-003730 от 15.03.2023г., издадено от Г. В. Б., началник група в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на касатора Д. А. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП.

СРС е потвърдил обжалваното наказателното постановление по съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Въззивният съд е приел, че при издаването на НП не са допуснати нарушения на регламентирани в ЗАНН

формални изисквания и процесуални правила, като наказателното постановление съдържа изискуемото се по чл. 57 от ЗАНН описание на нарушението, обосноваващо в необходимата степен от фактическа и правна страна административнонаказателното обвинение. Въз основа на събраните по делото и обсъдени в решението доказателства съдът е направил извод, че по безспорен и несъмнен начин е установена и доказана описаната в наказателното постановление фактическа обстановка и извършването от санкционираното лице на съставомерно от обективна и субективна страна деяние, правилно квалифицирано като административно нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП във вр. с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. В мотивите към решението са изложени и съображения за липсата на основание за прилагането на чл. 28 от ЗАНН.

НП е издадено въз основа на Постановление за прекратяване на наказателното производство, издадено от младши прокурор при Софийска районна прокуратура, по досъдебно производство по прокурорска преписка № 2542/2023г., досъдебно производство № 141/2023г. по описа на 04 РУ – СДВР, което е образувано за това, че на 21.01.2023г. около 07:55 часа в [населено място], по ул. Ген Т., до № 36, управлява МПС „Рено“, модел „Канго“ с рег. [рег.номер на МПС], на което е поставена табела с рег.№, която не е издадена от съответните органи – престъпление по чл.345, ал.1 НК. Видно от мотивите на постановлението, при разследването по досъдебното производство било установено, че въпросната табела била поставена на мястото, предназначено за регистрационните табели отзад на автомобила и установена от органите на МВР, които спрели водача за проверка – на 21.01.2023г. около 07:55 часа в [населено място], по [улица], Д. А. С. управлявал МПС Рено модел Канго, с рег. [рег.номер на МПС], на което била поставена табела с рег. [рег.номер на МПС], която не била издадена от „съответните органи“. Също е посочено, че видно от приложена справка от 04 РУ СДВР, е регистрирана преписка № 228р-17561/02.12.2022г., по която е обявена за издирване 1 бр. рег. Табела с [рег.номер на МПС] във връзка с кражба. С. бил уведомен, че е отказано да се образува досъдебно производство по случая и същият възнамерявал да отиде да регистрира повторно МПС, като междуременно поръчал по интернет табела със същия рег. Номер, която поставил отзад на превозното средство. Последният предал доброволно табелата за експертно изследване, от което е установено, че същата не отговаря на изискванията и на стандартите за изработването на регистрационни табели и не е издадена от надлежните органи. Формиран е извод, че е осъществен от формална страна състава на престъплението по чл.345, ал.1 от НК, доколкото С. си е служил с табела с рег. Номер С., която не е издадена от съответните органи, но въпреки това е формиран извод, че обществената опасност на деянието в случая е явно незначителна съобразно разпоредбата на чл.9, ал.2 НК.

С Постановлението е прекратено досъдебно производство № 141/2023г. по описа на 06 РУ на СДВР, прокурорска преписка № 2542/2023г. по описа на СРП, и е изпратил делото на началника на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР за преценка за наличието на основания за налагане на административно наказание.

В обстоятелствената част на НП е посочено буквално следното:

На 21.01.2023г. около 08:08 часа в [населено място] по ул.“ГРН Т. до № 36, управлява товарен автомобил Рено Канго с рег. [рег.номер на МПС] и при извършена проверка на [улица], № 82 се установи, че лицето управлява с поставена табела с регистрационен номер, която не е издадена от съответните органи. Образувано е

досъдебно производство по чл.345, ал.1 от НК в Об РУ – СДВР , след което с постановлението по пр.пр. № 2545/2023г. по описа на СРП е прекратено наказателното производство и същите са върнати на ОПП – СДВР за административно наказание.“ Според НП, с така описаното, е извършено „управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред“. с което „виновно е нарушил чл.140, ал.1 от ЗДвП“.

НП е издадено на основание чл.175, ал.3, предложение първо ЗДвП, на С. са наложени посочените по-горе адм. наказания. – глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца.

Изрично в НП е посочено, че е издадено на основание „ППРПП № 2542/23/15.02.2023г. по описа на СРП“.

Въззивният съд е приел яснота и съответствие на описаното нарушение в НП с посочената като нарушена разпоредба – чл.140, ал.1 ЗДвП. Обсъдено е и съответствието на словесното описание и посочената като нарушена разпоредба в НП - чл.140, ал.1 ЗДвП.

Преценка на касационната инстанция:

Съдебното решение е валидно и допустимо, като постановено от законен състав, в предвидената писмена форма, по подадена в срок жалба срещу подлежащо на съдебен контрол НП и от надлежна страна - лицето, санкционирано с НП.

Постановеното с оспореното от СРС е в противоречие с данните по делото и приложимите материално-правни и процесуални разпоредби. Съдът е формирал неправилни правни изводи относно съответствието на НП с изискванията за съдържанието му, неправилно е приел за доказана описаната в НП фактическа обстановка, както и спазването на административно-производствените правила при издаването му, също неправилно е приел и съставомерност по посочената като нарушена разпоредба поради следното:

- Първоинстанционният съд е обосновал извод, че при издаването на НП не е допуснато съществено процесуално нарушение и няма изискване в закона НП да съдържа мястото на извършване на нарушението. Този извод е в противоречие с буквалното съдържание на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, според който: „Чл. 57. (1) Наказателното постановление трябва да съдържа: 5. описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават;“ Без всякакво съмнение разпоредбата е императивна относно изискванията за съдържание на НП- „трябва да съдържа“ посочените в нормата реквизити.

- Съдът не е обсъдил очевидни различия между описаните в процесното НП обстоятелства и посочените в Постановлението на СРП – съставляващи данни за извършено административно нарушение. Не е формирал извод по въпроса дали в този случай НП е издадено действително въз основа на данните за административно нарушение по ЗДвП, установени в досъдебното производство, и съответно НП е издадено в рамките на законно образувано административно-наказателно производство. От различието в данните относно мястото и часа на извършване на нарушението, следва извод, че НП не е издадено за изпълнителното деяние, описано в Постановлението. Така според Постановлението, нарушението е установено на 21.01.2023г. в 07:55 часа, при проверка от контролните органи на [улица] в [населено място]. Според НП, нарушението е осъществено на 21. 01.2023г. около 08:08 часа в [населено място], като за място на установяване на нарушението са посочени „ул. ген

Т.“ – с правописна грешка при изписването, но и „при извършена проверка на [улица], т.е. в НП еднозначно не е посочено мястото на проверката, съставляващо и място, на което е констатирано нарушението. Посоченото е съществено, доколкото поставя въпроса дали се касае за две различни проверки, лицата които са ги извършили и установили нарушението, доколкото се изисква компетентност, съответно при различна проверка от описаната в Постановлението, НП следва да е издадено в рамките на административно-наказателното производство, образувано със съставянето на акт за установяване на административно нарушение – чл.36, ал.1 ЗАНН. В чл.36, ал.2 ЗАНН се съдържа забрана за образуване на такова производство без да е съставен АУАН с изключение на изрично посочени случаи, сред които прекратяване на производството от прокурора и изпращане на делото на административно-наказващия орган.

- След като административно-наказващият орган е издал процесното НП въз основа на постановлението за прекратяване на досъдебното производство и изпратеното му дело за преценка за основания за налагане на административно наказание, тази преценка е следвало да извърши само въз основа на данните, приети за установени по досъдебното производство. Когато производството е прекратено от прокурора и преписката е изпратена на административно-наказващия орган – чл.36, ал.2 ЗАНН, административно-наказващият орган има право на самостоятелна преценка дали установените факти и обстоятелства по реда на НПК по досъдебното производство съставляват административно нарушение, за което е предвидено административно наказание. Този орган обаче няма правомощие за пръв път да установява различни факти и обстоятелства от приетите за установени в хода на наказателното производство, защото за новите факти следва да бъде съставен АУАН – чл.36, ал.1 ЗАНН.

- Изводът по-горе, че в казус като процесния, НП следва да бъде издадено само въз данните за извършено нарушение, както са установени в рамките на прекратеното досъдебно производство, следва и от чл.243, ал.3 НПК - когато прекратява наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, която разпоредба изрично е посочена като основание в процесното Постановление, прокурорът изпраща материалните заедно с веществените доказателства по компетентност на съответния административнонаказващ орган. Предвиденото по чл.243, ал.3 НПК парвомощие на прокурора цели реализиране на административнонаказателна отговорност независимо от прекратяването на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради това, че деянието не съставлява престъпление, а има данни за административно нарушение, както изрично е констатирано в процесното Постановление. Както е посочено в мотивите на Тълкувателно решение 3 от 22.12.2015г. по тълк. дело 3/2015г. на ОСНК на ВКС: „Преценката дали се касае до същото деяние се основава само на фактическото му съдържание, без оглед на неговата квалификация и на класификацията му като "престъпление" или "административно нарушение". Щом деянието е едно и също, провеждането на две отделни самостоятелни производства - наказателно и административнонаказателно с наказателен характер по смисъла на Конвенцията - съставлява нарушение на чл. 4, § 1 от Протокол № 7, независимо от обстоятелството, че са засегнати различни обекти на защита.“

- В случай, че административно-наказващият орган не извърши преценката само и въз основа на доказателствата по препратеното му от прокурора дело, то освен

нарушение на изискването по чл.36, ал.1 ЗАНН, съставляващо самостоятелно основание за отмяна на НП, такова правно и фактическо положение би довело до систематично прилагане на закона по начин, който да води до ненаказуемост. Нещо повече, според т.2 от ТР № 113 от 16.12.1982 г. по н.д № 97/1982 г. на ОСНК, за деяние, за което при прилагането на чл.9, ал.2 НК е прието, че не представлява престъпление, но има данни за административно нарушение, следва да бъде издадено НП от административно-наказващия орган. В случая състава на престъплението по чл.345, ал.1 НК, за което в постановлението изрично е прието, че от формална страна е осъществено, съвпада със забраната по чл.140, ал.1 ЗДВП, предвид на което няма наложителност от установяване на допълнителни или различни факти.

- В случая обаче не съществува идентичност между словесното описание на нарушението и правната му квалификация – по чл.140, ал.1 ЗДВП, същевременно словесното описание на нарушението изисква яснота, посочване на дължимото поведение, което съдът е пропуснал да обсъди като нарушение по чл.57, ал.1, т. 5 и т. 6 ЗАНН - съответно изискванията за описание на нарушението и законовите разпоредби. Спазването на изискването по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН в обстоятелствената част на НП да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, е изискване да съдържа фактическо описание на конкретното проявление на деянието в обективната действителност – конкретни факти и обстоятелства, при които е било извършено, начинът и средствата за осъществяването му – в случая чрез бездействие, което изисква да бъде посочено конкретното дължимо действие, в това число и срок за извършването му, конкретно настъпилите обществено опасни последици и др. Спазването на посоченото изискване очертава кръга на подлежащите на доказване факти, относими към правната квалификация на нарушението, гарантира възможността на наказаното лице да разбере фактическите и правни рамки на административното обвинение, респ. упражняване на правото му на защита в производството в пълен обем. Нарушаването на изискването е пречка за съда да провери волята на административнонаказващия орган и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законност и правилност на издаденото наказателно постановление, доколкото в съдебната фаза на производството следва да бъде установено съответствието на твърденията, обективирани в НП, с обективната действителност и доказателствената съвкупност. Когато нарушението е описано непълно или неточно, както и на всички обстоятелства, при които е извършено, е допуснато съществено нарушение при издаването на НП, нарушаващо правото на защита на наказаното лице и е абсолютна предпоставка за отмяната му. Идентични последици има и нарушението на изискването за посочване на разпоредбата, която е нарушена.

Така посочената като нарушена разпоредба в Постановлението касае изпълнително деяние, свързано с управление на МПС с табела с регистрационен номер, която табела не е издадена от съответните органи – престъпление по чл.345, ал.1 НК. Еднозначно, така описаното изпълнително деяние съответства на административно нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП – но различна от изрично посоченото в НП словесно хипотеза. В рамките на досъдебното производство изрично е формиран извод, че управляваното от касатора МПС е регистрирано, прието е точно противоположното за установено и квалифицирано като поведение, нарушаващо установената забрана по чл.1490, ал.1 ЗДвП. Така при издаването на НП е допуснато нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, изразяващо се и в непълнота при описание на нарушението. Според посочената като нарушена разпоредба – чл.140, ал.1 ЗДвП, по пътища, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

В НП е посочено, че допуснатото нарушение се изразява в следното: **"управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред"**. В приложената санкционна норма на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се сочи, че се наказва с "лишаване от право да управлява" МПС за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В НП не е посочен редът за регистрация на процесното МПС т.е длъжното поведение от наказаното лице. Освен това посочената като нарушена разпоредба не съдържа в състава си "надлежен ред", което води до неяснота при описанието на нарушението в НП и затруднява преценката за коя точно разпоредба е нарушена, какво е длъжното поведение.

Допуснатото процесуално нарушение при издаването на НП, касаещо изискването по чл.57, ал.1, т.5 и т.6, ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така е невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Също съдът не е извършил длъжната проверка дали срещу Постановлението на СРП е подадена жалба, предвид изрично посоченото в него, че подлежи на обжалване, няма данни, да е връчено на касатора дори с оглед на правото му да оспори констатацията на прокурора за извършено от формална страна престъпление по чл.345, ал.1 НК, в който

смисъл не е изключена възможността да бъде оспорено. Видно е от обсъденото за съдържанието на касационната жалба, дори адвокатът на касатора не е в известност за издаденото Постановление, а излага съображения за съставен АУАН срещу касатора. Поради неяснота за резултата от досъдебното производство, то не се установява изключението по чл.36, ал.6 ЗАНН, и НП е незаконосъобразно издадено без да е образувано административно-наказателно производство по предвидения в закона ред.

Независимо от изложеното до тук, по данните от самото НП, неправилно съдът е формирал извод, че вмененото на касатора нарушение е доказано и е съставомерно по чл.140, ал.1 ЗДвП. След като в НП е възприето, че автомобилът е управляван само с една табела, която не съответства на изискванията, то очевидно другата е издадена по съответния ред при регистрацията на автомобила, както се възразява основателно в касационната жалба. Тези фактически установявания в НП опровергават извода на СРС, че описаното в НП нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП от фактическа страна - "управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред" е доказано и се установява от доказателствата по делото, предвид на което с НП е материално незаконосъобразно. След като не е доказано, вмененото на касатора с НП нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП, то неправилно е приложена и санкционната норма – чл. чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, тъй като не се установява касаторът да управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред на посочените дата и час в НП.

При служебната проверка, се установиха невъзведени от касатора пороци по на обжалвания съдебен акт, за които съдът следи служебно. Установи се касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на закона при постановяване на оспореното съдебно решение. Процесното решение на СРС е постановено в противоречие с данните по делото, изведени от съдържанието на процесното НП и Постановлението на прокурора, формиран е необоснован извод за законосъобразност на НП. касационната жалба срещу него като резултат са основателна.

Съдът следва да отмени оспореното съдебно решение на СРС и вместо него да постанови отмяна на НП. Липсва основание да се прекрати административно-наказателно производство, тъй като такава не е образувано за нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП срещу касатора за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен

съд София- град- XXVI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5883/19.12.2023 г., на Софийски районен съд, НО, 22-ри състав, постановено по НАХД № 20231110206766 по описа на съда за 2023 г. и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-003730 от 15.03.2023г., издадено от началник група в СДВР , отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на Д. А. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца, на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата за нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.